

Sygn. akt III CNP 24/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w K.
przeciwko T. Ż.
o ochronę posiadania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2015 r.,
na skutek skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II Ca 993/14,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka M. sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 17 września 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 10 marca 2014 r., którym oddalono powództwo o ochronę posiadania, wniesione przeciwko T. Ż.

Skarżąca nie wskazała, z którymi przepisami prawa kwestionowany wyrok jest niezgodny, ograniczając się jedynie do powołania podstaw prawnych wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ja regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydanie w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku

postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe.

Skarżąca nie uczyniła zadość aż dwóm z powyższych wymagań. Po pierwsze nie wskazała przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z wielokrotnie powtarzanym stanowiskiem Sądu Najwyższego nie można przyjąć, że wskazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w ramach jej podstaw, przepisów naruszonych przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, wyczerpuje jednocześnie wymóg wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, bowiem naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą, spowodować niezgodności z prawem. Dlatego przepisy powołane w podstawach skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie muszą być jednocześnie tymi przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Bez spełnienia tego wymagania nie jest możliwe stwierdzenie przez Sąd Najwyższy bezprawności zaskarżonego orzeczenia, skoro nie wiadomo, z jakim przepisem prawa - zdaniem skarżącego - zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06; z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12; z dnia 25 sierpnia 2010 r., II BU 2/10; z dnia 1 kwietnia 2011 r., II BP 2/11 – nie publ.). Na temat zasadności istnienia w polskim systemie prawnym przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wypowiedział się również Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r. (SK 49/08, OTK-A 2011 nr 6, poz. 55) stwierdził, że art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie - bez wezwania do usunięcia braków - skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia

niespełniającej wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto skarżąca nie uzasadniła, dlaczego wzruszenie kwestionowanego orzeczenia za pomocą innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5), co stanowi ewidentny brak konstrukcyjny złożonej skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako niespełniającą wymagań ustawowych (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).